

[Qvist Jørgensen]

skal desuden medvirke til at skabe interesse for de politiske ungdomsorganisationers synspunkter og virksomhed.

Jeg ved, at de forsamlede unge, uanset deres politiske ståsted, i enighed vil vedtage nogle hovedpunkter for deres fælles forventninger til egen situation og forventninger til dette folketings indsats på det ungdomspolitiske område.

Og hvad sker der så? Statsministeren omtaler praktisk talt ikke ungdommen, taler slet ikke om den situation, at vi i år har det særlige FN-ungdomsår, nævner heller ikke, at folketinget i stor enighed har nedsat et særligt ungdomspolitisk udvalg, og ved at undlade at nævne dette undgår statsministeren også at nævne, at der faktisk skulle gå ca. 5 måneder af ungdomsåret, inden dette udvalg rigtig kom i gang med arbejdet. Heldigvis er vi nu kommet i gang.

Af de indlæg, jeg har nået at høre i det alternative parlament, fremgår det, at de unge endnu ikke helt har mistet tilliden til os folketingspolitikere, men jeg må indrømme, at f.eks. undervisningsministerens noget krampagtige fastholdelse af forkerte tal for oprettelsen af ekstraordinære lære-, praktik- og uddannelsespladser – det skete jo igen i går under debatten – er stærkt medvirkende til, at de unge er på vej til at miste tiltroen og er på vej ud i opgivelsen. Stadig flere unge optræder mindre vitaliserede – for at bruge et statsministerudtryk – stadig færre optræder som foskanere. Jeg synes godt, statsministeren kunne have givet plads til bare en enkelt positiv bemærkning til de unge, men der var måske ikke noget at bemærke fra regeringens side.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg vil gerne først takke hr. Breckmann og hr. Ellefsen, fordi de deltog i debatten i dag og gav regeringens og folketingets medlemmer en lang række informationer om udviklingen på Færøerne; den tror jeg vi alle er taknemlige for at blive informeret bedre om. Jeg forstod på begges indlæg, at de ikke var så begejstrede for det såkaldt rådgivende udvalg. Nu er det jo sådan, at når uafhængige eksperter anlægger vurderinger, er man i reglen godt tilfreds med eksperterne, dersom de roser éns indsats; når de er kritiske, stiller man sig mere skeptisk.

Men jeg vil gerne for klarheds skyld sige, at de vurderinger, som afgives af det rådgivende udvalg, naturligvis står for udvalgsmedlemmernes egen regning. Jeg tror, det er en god skik, som vi skal holde fast i, at vi ikke herved fra for så vidt angår regeringen eller folketinget blander os i Færøernes egne økonomiske forhold. Begge parter er bedst tjent med, at vi hver især kender, hvad der er vor opgave og vort ansvar.

Når jeg har sagt det, må jeg vel hellere føje til, at dette hænger godt sammen med, at vi herved jo heller ikke har noget direkte ansvar for den økonomiske politik, de færøske politiske myndigheder fører.

Dernæst vil jeg gerne vende mig til hr. Svend Auken's tale. Den er jo holdt for nogle timer siden, men jeg er sikker på, at vi alle husker den helt perfekt. Der var i talen en lang række overordentlig polemiske betragtninger – det hører sig vel til – men man må tilgive mig, at dem lader jeg stort set ligge. Jeg tænker f.eks. på den ejendommelighed, at hr. Svend Auken gjorde følgende til et punkt i sin fremstilling, idet han ordret sagde: »Der er ikke sket større rentefald i Danmark end i andre lande.« Ja men det er jo mageløst at ville fremstille det sådan. Det er jo absurd. Det kan da ikke være hr. Svend Auken's mening at ville fortælle folk, at der fra september 1982 og til juni 1985 i udlandet skulle være sket den samme renteudvikling som i Danmark. Jeg tror, det er åbenbart for os andre 178 medlemmer af tinget, at ingen – selv ikke med den sletteste vilje – kommer uden om at ville anerkende, at vi i Danmark i kraft af den økonomiske politik, et flertal har ført, har skabt forudsætningerne for, at vi en tid efter regeringsskiftet kunne glæde os over at nå det ene af vore mange vigtige mål: at den danske indlandsrente efterhånden kom mere i kontakt med renten i udlandet. Eller tag et af de nyeste træk i den internationale renteudvikling: Sverige måtte forleden forhøje sin diskonto til 11½ pct. Den er dog 7 pct. i Danmark. Nu skal jeg ikke på nogen måde blande mig i de svenske økonomiske forhold i øvrigt. Jeg nævner det blot som en illustration.

Men ellers gav hr. Auken i et vigtigt afsnit af sin tale udtryk for ængstelse for betalingsbalanceudviklingen. Her er vi mere i kontakt med hinanden. For det er berettiget at give udtryk for en bekymring her. Dette er jo en